

Križev pot Mojce in Robija/Gospodov križev pot

vir: http://svetagora.si/index.php?option=com_content&task=view&id=50&Itemid=1

UVOD

Danes bomo skozi postaje Jezusovega križevega pota spremljali tudi zgodbo Mojce in njenega brata Robija. Njun življenjski križev pot. Vsak ima svoj križ. Zakaj? Zakaj ga je imel celo Gospod naš Bog, ki naj bi bil Vsemogočen Bog, dober Bog, Bog veselja in pesmi. Zakaj dopusti trpljenje? Zakaj je sam trpel? Zakaj ne odvzame križa tebi, ki ti trpljenje ni prav nič ljubo. Enaka vprašanja sta imela Mojca in Robi. Na ta vprašanja jima je znala odgovoriti le mati.

Jezus, pošlji svojega Svetega Duha v naša srca, da bomo ob vstopu v baziliko Tvoje in naše Matere začutili in spoznali, v čem je smisel trpljenja in kako si nam v trpljenju pokazal, da nas imaš neskončno rad.

1. postaja: PILAT OBSODI JEZUSA NA SMRT

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Robi je imel ta dan 8. rojstni dan. Že pri zajtrku je začel opazovati, kdo mu bo prvi čestital. Prav posebej se je veselil kakšne pozornosti njegove ljube sestrice Mojce, ki je pred mesecem dni praznovala 12 let. Robi ji je tisti dan podaril veliko školjko, ki jo je našel v morju in bil zato nanjo zelo ponosen. Mojca pa se je danes obnašala kot da je čisto običajen dan. Robi zato popoldne le stopi do nje in jo vpraša, če bi želela skupaj z njim peljati psa na sprehod. Hladno mu odvrne, da se ji ne ljubi. To je bila kaplja čez rob Robijeve potrpežljivosti in jezno je grajal svojo sestrico: »Jaz sem ti podaril svojo školjko za rojstni dan, ti si pa tako neumna, da si ne zapomniš niti kdaj se ti je rodil brat.« Mojca ga je gledala z začudenimi očmi. Njen lastni brat jo je tako prizadel, da mu ni mogla povedati niti tega, da ga ima rada in da mu je s pomočjo staršev in svojih prihrankov kupila gorsko kolo, ki ga je skrila na podstrešje, ker naj bi bilo presenečenje večera.

Jezus, kdaj bomo nehali obsojati ljudi? Prosimo te, preženi nam slabe misli, ko v srcu obsojamo berače, ki si ne znajo poiskati dela, starše, ki nas ne razumejo, svoje otroke, ki niso ubogljivi, ženo, ki ne zna dajati prave nežnosti, moža, ki ne zna dajati varnosti. Naj spoznamo, da se skrivaš prav v teh ljudeh in nam želiš preko njih dati svojo ljubezen.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

2. postaja: JEZUS SPREJME KRIŽ NA SVOJE RAME

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Robi je naposled le našel svoje kolo. Sestri se je opravičil za grde besede in jo povabil na kolesarjenje. Povabila sta še očeta in skupaj so odšli kolesarit na Sveto Goro, da bi poromali k Materi Božji. Robi je opazoval očeta, kako se ne boji strmine. Sam pa je komaj premagoval strmino in večkrat so se prav zaradi njega morali ustaviti. Oče je oba bodril in ju pohvalil, da zmoreta tako velike napore. Niso si zastavljali vprašanja: Zakaj tako bolijo mišice? Ali ne bi bilo lažje, ko bi Bog poslal kakšno sedežnico kot so bili vajeni na smučanju in bi tako brez težav prišli gor? Tega preprosto ni bilo v njihovih glavah. Veseli so bili, da so skupaj.

Nebeški Oče, jaz sem že odrasel in ne razmišljam kot otrok. Vidim, kako mi nalagaš te in one križe, pa jih ne znam sprejeti z veseljem. Pomagaj mi!

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

3. postaja: JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Kolesarjenje z očetom je Robija tako močno navdušilo, da je postal pravi kolesar. Bil je najboljši v svojem moštvu in zelo si je želel enkrat zmagati. Pred neko tekmo je prišel do njega trener in mu rekel: »Robi, danes je tvoj dan. Vsi računamo na tvojo zmago. Drži se navodil in v ciljni ravnini se boš verjetno boril z Matejem. Če ga premagaš je zmaga tvoja. Drži se!« Matej je bil Robijev sošolec. Vedno ga je zaničeval in mu govoril, da je neumen in da ne bo nikoli postal dober kolesar. Zdaj je bila njegova priložnost za maščevanje. Vse se je zgodilo po trenerjevi napovedi in v ciljni ravnini sta se Robi in Matej borila za centimetre, ki bodo odločali o končni zmagi. Matej pa je nenadoma padel s kolesa, ker ni opazil luknje v cesti. Robi je pritisnil na zavoro, skočil s kolesa in stekel k Mateju ter ga vprašal: »Si v redu?« Trener se je razburil zaradi njegove geste, prav tako vsi moštveni kolegi. Zvečer ga je Mojca vprašala zakaj je to naredil. Odvrnil je: »Župnik je rekel, da je Jezus v vsakem človeku. Se ti ne bi ustavila, če bi Jezus padel?«

Gospod, če ne postanemo kakor otroci, ne pridemo v nebeško kraljestvo. Mi pa mislimo, da si bomo s kariero, uspehi, denarjem in užitki zgradili svoje kraljestvo. Tvoje kraljestvo pa je tu. Je v sprejetju bližnjega kot brata, v sprejetju bližnjega kot Tebe.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

4. postaja: JEZUS SREČA SVOJO ŽALOSTNO MATER

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Robi je s svojo gesto usmiljenja dobil veliko naklonjenost v Mojčinih očeh. Žal niso vsi tako cenili župnikovih besed o Jezusu. Robi je tako izgubil mnogo prijateljev, ki so se mu posmehovali zaradi njegovega dejanja na dirki. Že tako jih NI imel veliko saj so bili doma zelo revni in Robi ni nosil dragih oblek, še manj da bi hodil v gostilne in prijateljem plačal kakšno pijačo. Nekega dne je vprašal mamo: »Mami, zakaj smo revni, zakaj mi ne moreš kupiti boljših oblačil?« Ko je Mojca slišala, da je govora o oblekah je rekla: »Ja mami, zakaj?« »V šoli bi naju imeli rajši,« je še dodal Robi. Mati je obrnila svoj pogled proti podobi Svetogorske Matere Božje in jo v mislih prosila, naj ji izprosi razum, da bo otrokoma znala odgovoriti. In takoj se ji je posvetilo. »Revni smo zato, da vemo kdo so naši pravi prijatelji,« je dejala. »Ko je Jezus delal čudeže so mu mnogi obljubljali prijateljstvo do konca. Ko pa je bil razbičan, opljuvan in obsojen kot zločinec se je pokazalo, kdo ga ima resnično rad. Tako tudi mi. Če bi bili bogati, bi imeli veliko ljudi okoli sebe, a ne bi vedeli kdo ljubi nas in kdo naš denar. Tako pa imamo malo prijateljev, a za te vemo, da ne ljubijo našega denarja, ker ga ni veliko.«

Gospod, zdaj vem, da lahko trpljenje sprejemem kot izziv, da ti izkažem svojo zvestobo. Vsak lahko reče: »Pripravljen sem umreti zate.« Ko pa pride križ, se pokaže kdo zna zares ljubiti.

Usmili se nas, o Gospod! Usmili se nas!

5. postaja: SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU KRIŽ NOSITI

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mojca je postala dijakinja. Po njenem prvem šolskem dnevu, se je s kolesom mimo gimnazije pripeljal Robi in že na daleč pozdravljal sestro, na katero je bil tako zelo ponosen. Tudi Mojca se ga je razveselila in mu hitela naproti pripovedovat o svojih novih sošolcih. Med navdušenim pripovedovanjem o njeni novi šoli sta zaslišala grde, posmehljive besede mnogih dijakov, ki so bile namenjene Mojčini novi sošolki. Obema je nasmeh upadel in Mojca je prišepnila bratu: »To je Suzana. Nobeden je ne mara zaradi njenega videza. Tudi meni ni simpatična.« Robi je sestro pogledal v oči in ji odločno rekel: »Mojca, takoj pojdi k njej, jo objemi in ji povej, da jo imaš rada in da je prav lepa.« Mojca je rekla: »Ne morem, to bi bila hlinjena ljubezen, jaz tega ne čutim in ne želim tega storiti.« »Moraš,« je rekel Robi. Mojca je bila čisto iz sebe. Bratove besede so bile tako fanatične, pretirane, vedela je, da so vpliv župnikovih pridig. A v njegovih mladih očeh, ki so komaj 11 let gledale luč sveta, je bila odločnost in pogum. Vedela je, da bi on to naredil za svoje najhujše sovražnike, a ona se ni imela za tako svetnico. Vseeno gre preko sebe, se približa dogajanju in odločno reče: »Gadja zalega, nimate boljšega dela kot da sramotite ubogo dekle.« Fantje so začutili odločnost v Mojčinem tonu in drug za drugim odšli z veliko sramoto v srcu. Mojca se je usedla zraven deklice in ji spregovorila besede, ki so bile začetek novega prijateljstva, kateremu so se čudili vsi dijaki na šoli. Te besede so bile: »Si dobro?«

Gospod, kako težko je včasih poprijeti za križ, ki po vrhu vsega še ni tvoj. Ki je od nekoga, za katerega mislimo, da si celo zasluži ta križ in da je pravično da ga nosi. Ti pa zahtevaš naj mu

pomagamo. Daj nam ljubezni, da bomo mogli iti preko svojih načrtov in misli in iskali stike z najbolj preziranimi tega sveta.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

6. postaja: VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mojca je bila vsa srečna zaradi novega prijateljstva s Suzano. Prijateljstvo je postalo tako trdno, da je postalo večna uganka za vse njene sošolke in sošolce. Niso mogli razumeti, da je lahko prijateljstvo tako trdno, tako polno smeha, ki mu kar ni in ni konca. Suzana se ni ozirala, če je slišala kakšno grdo šalo na svoj račun. Vedela je, da jo ima nekdo rad. Mojci se je tisto, kar se ji je prvi šolski dan zdelo neznansko težko, spremenilo v neizmerno veselje. Ni pa bilo vedno vse lahko. Suzana je imela velike težave z učenjem in kadar je dobila negativno oceno, nikoli ni manjkalo posmehljivih komentarjev. Takrat je Mojca vedela, da ji mora biti v oporo. Pomagala ji je po svojih močeh. Zavedala se je Jezusovih besed: »Veselite se z veselimi in jokajte z jokajočimi.«

Gospod, naše zemeljsko spričevalo je drugačno od tvojega. Pri tebi štejejo le dela usmiljenja in ljubezni.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

7. postaja: JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Velik padec za Mojco in Robija je bila smrt njunih staršev, ki sta umrla v prometni nesreči. Mojca je bila stara 17 let, Robi 13. Zdel se jima je tako globok, tako dokončen, da se ne bosta mogla več pobrati. Sploh pa: »Kako more Bog to dopustiti? Pa ravno zdaj, ko ju najbolj potrebujeva.« Spustila sta se v vrtinec kritiziranja od neurejenih cest, do policistov, do premajhnih kazni, od povzročitelja nesreče, do tega, da imajo poceni avto, ki ni varen. Niti najmanj jima ni bilo všeč, da bosta morala odslej živeti pri dediju in babici. Dedi in babica sta bila sicer dobra, vendar nič ne more nadomestiti staršev.

Zakaj Gospod, zakaj imamo včasih občutek kot da te ni. Včasih nas pripraviš celo do tega, da valimo krivdo na Tebe, ki nam govoriš, da nas imaš neskončno rad. Kritiziramo Te, zakaj dopustiš tako boleče izgube življenj v prometnih nesrečah, vozimo pa tako kot da smo edini na cesti in da imamo neprebojen avto. Jezus, ti veš kaj je padec in bolečina, veš pa tudi kaj pomeni pobrati se. Pomagaj nam!

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

8. postaja: JEZUS NAGOVORI JERUZALEMSKE ŽENE

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Robi je postal srednješolec in velik upornik. Ta upor se je kazal v tem, da je s sošolci rad izostajal pri pouku in zahajal v gostilne. Rad je to delal, ker je s tem pokazal, da je svoboden, da dela kar hoče. V resnici pa se ni znal soočiti z izgubo staršev, ki jih je tako potreboval. Alkohol je postal njegov tolažnik in hkrati sovražnik. Tudi Mojca si je našla tolažbo. Pa ne v veri, niti pri starih starših, ampak ob novem fantu, ki je bil sočuten z njo. Večkrat je prespala pri njem, ker je tam čutila varnost in toplino.

Jezus, tudi ti si potreboval tolažbo, pa si vseeno nagovoril žene, naj ne jokajo nad teboj. Ti imaš pokončno držo, delaš to kar je prav, kar ti je naročil Oče. Jokajo naj raje nad svojimi grehi in nad svojimi otroci, ki se utapljujejo v tolažbah, ki ne prinašajo odrešenja. Jokati je treba nad tistimi, ki se ne upajo pogledati v križ in ga vzljubiti.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

9. postaja: JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mojca je čutila vse večjo potrebo po sprejetosti in ljubezni. Fantu je podarila tudi svoje telo, da bi le izpolnil njeno hrepenenje. Pa ni. V njeno srce se je naselila še večja praznina.

Gospod, kako minljivi so užitki tega sveta. Če niso napolnjeni z ljubeznijo nas pustijo prazne. Žal nam je za vsak užitek, s katerim smo užalili tebe in ranili sebe ter bližnje. Tako težko je vstati po teh padcih, ki so polni praznine. Tvoj tretji padec pa je tako prepojen z ljubeznijo do nas, da še danes cel svet premišljuje o njem.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

10. postaja: JEZUSA SLEČEJO

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mojca izve, da je noseča. Hitro pokliče svojega fanta in mu pove novico, ki ni bila prijetna ne zanj, še manj pa zanj. Fant jo prepričuje, naj naredi splav češ, da še nista dovolj zrela, da bi vzdrževala otroka. Pove ji tudi, da če bo obdržala otroka, jo bo zapustil, ker si noče nakopati sramote. Mojco to zelo prizadene. Čuti se prevarano, razvrednoteno. Svojemu fantu je dala največ kar je imela, on pa ni pripravljen z njo vztrajati v odločitvi za življenje.

Gospod, kako nas je sram naših grehov. Skrivamo jih, še v spovednici jih komaj izdavamo. Ti si vse to vzel nase, ko so te sramotili in slekli. Nase si vzel naše grehe in našo nagoto, da bi mi lahko zaživel na novo, da bi bili očiščeni in nas ne bi bilo več sram. Ko bodo drugi odkrili naše slabosti, nam daj moči in poguma. Daj nam vedeti, da si ti pretrpel vse to in še več že pred 2000 leti in si tudi danes z nami.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

11. postaja: JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mojca se je odločila, da se bo pogovorila z Robijem. Čeprav je bil le-ta veliko časa pod vplivom alkohola, je našla čas ko je bil trezen. Vprašala ga je za nasvet. Robi je bil pretresen nad zgodbo in jo začel obsojati češ, da naj drugič prej pomisli s kakšnim fantom hodi. Rekel ji je naj naredi splav, da ne bo sramote pred drugimi ljudmi. Mojco so besede bolele kot žebliji, ki prebadajo roke in noge. Pri Suzani ni našla prave opore in njen brat je bil edini človek od katerega je pričakovala tolažbo in razumevanje. Dal pa ji je žeblje.

Gospod, sprašujemo se zakaj toliko nasilja. Zakaj toliko ljudi stisne pest in udari. Zakaj ljudje ne odpiramo svojih rok, ki bi bile pripravljene sprejemati in dajati. Se bojimo žebljev? Ti, ki se jih nisi bal, Ti nam pomagaj!

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

12. postaja: JEZUS UMRE NA KRIŽU

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

»Zaradi mojega greha boš moral umreti,« je rekla Mojca svojemu otroku in zahtevala, da ga ubijejo še predenj se rodi.

Gospod, zaradi mojega greha si moral umreti. Več ti je pomenila moja svoboda kot tvoje življenje. Lahko bi enostavno onemogočil zlo na zemlji, saj si Vsemogočen. Odpraviti zlo – je to problem za

Boga? Ni. Ampak ti nam raje dopustiš, da delamo zlo in ohranimo svobodo, kot pa da bi nam to onemogočil in bi bili ljudje le lutke v Božjih rokah. Šele sedaj, ko Te vidim na križu vem, da nisi čudodelnik, ki mi bo uresničil vsako mojo željo, ki si jo izmislil, ampak si Bog, ki me ljubi in to ljubezen potrjuje s križem.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

13. postaja: JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN GA POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Mojca se kar naprej prepričuje, da je bil to otrok greha in da je prav, da je umrl. S tem si želi pomiriti slabo vest, ki jo preganja že od vsega začetka. V teh temnih mislih se spomni, da je župnik večkrat ponavljal, da je vsak Božji otrok. Kaj to pomeni Božji otrok? Ali to pomeni od Boga zaželeni otrok? Ali je možno, da je bil njen otrok greha tudi Božji otrok? Ampak kaj lahko sploh še stori za tega otroka, saj ga je tako ali tako ubila. Spomnila se je besed: »Če te mati zavrže, jaz te nikoli ne zavržem!« »Ja, to je to,« je vzklila. »Bog je večji od vsakega greha, od vsakega pohujšanja, od vsake sramote, od vsake zavrženosti. Bog bo sprejel mojega otroka, saj je tudi Božji otrok! Marija je v rokah držala mrtvega Jezusa, ona me bo razumela.« Tudi Robiju je razodela svoje misli in sklenila sta, da obiščeta Sveto Goro in si izprosita milost odpuščanja in novega začetka.

Marija, kako veliko vero si morala imeti v Boga. Umorile so ga človeške roke, ti pa si verjela, da je tvoj Sin Božji Sin, Sin Najvišjega. Tudi nad nami, grešniki, nikoli ne izgubiš upanja. Vse kličeš v svoj varni objem.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

14. postaja: JEZUSA POLOŽIJO V GROB

Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Ko sta Mojca in Robi prišla v baziliko, sta vedela, da sta tam kjer morata biti. Kljub vsem zablodam, sta vedela, da je upanje, da je pri Bogu vedno prostor za spravo. Opravila sta zakrament spovedi in sklenila poboljšanje. Pred njima je bila dolga pot, polna novih preizkušenj in križev. Zavedala sta pa se ene stvari: Bog ljubi vse ljudi, naj bomo še tako grešni, vsem milostno odpušča in nas vabi, da zaživimo novo, boljše, kvalitetnejše življenje. Le upati si moramo stopiti v svoj grob, v tišino, kjer se lahko srečamo z Njim.

Gospod, brez Tebe smo zbegani. Pomagaj nam, da bomo veliko molili, saj je molitev pogovor s Teboj, ki si naš Prijatelj. Ne moremo pa imeti Prijatelja, s katerim se ne bomo pogovarjali.

USMILI SE NAS, O GOSPOD! Usmili se nas!

Pogoji uporabe:

Gradivo lahko uporabljate za delo v skupinah, pod pogojem, da ne gre za komercialno uporabo. Za te namene ga lahko prosto reproducirate in predelujete, vendar morate pri tem navesti avtorja originalnega gradiva. Brez dovoljenja Gradiva ni dovoljeno objaviti v tiskanih, elektronskih ali katerih koli drugih medijih.

Opomba: Avtor (trenutno) ni znan. Če se prepoznate kot avtor, prosimo pišite na gradiva@oratorij.net.